Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 8. **Warszawa, dnia 15 sierpnia 1937 r.**

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

T R E Ś Ć:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

SKOROWIDZ RZECZOWY.

65.

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW

z dnia 15 maja 1937 r.

o zatwierdzeniu statutu Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 16 marca 1937 r. o Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 129) zarządza się co następuje:

§ 1.

Zatwierdza się załączony statut Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego.

§ 2.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

Załącznik do uchwały Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. (poz. 181).

STATUT PAŃSTWOWEGO INSTYTUTU NAUKOWEGO GOSPODARSTWA WIEJSKIEGO.

§ 1.

Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego z siedzibą w Puławach jest zakładem badawczo-naukowym w zakresie gałęzi wiedzy związanych z rolnictwem oraz stanowi organ doradczy i pomocniczy administracji państwowej w zakresie rolnictwa.

Instytut może posiadać poszczególne zakłady i działy na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2.

Zadaniem Instytutu jest:

1) naukowe rozwiązywanie zagadnień, mających szczególne znaczenie dla akcji państwowej w zakresie rolnictwa;

2) prowadzenie prac, mających znaczenie dla potrzeb rolnictwa polskiego;
3) udzielanie pomocy w dziedzinie naukowo-badawczej władzom samorządowym, społecznym organizacjom rolniczym, zakladom naukowym i doświadczalnym oraz osobom, pracującym naukowo w dziedzinie gospodarstwa wiejskiego;
4) prowadzenie prac i badań naukowych w zakresie gospodarstwa wiejskiego w celu wszechstronnego rozwoju wiedzy i nauki rolniczej.

§ 3.

W wykonaniu zadań określonych w § 2 Instytut:
1) prowadzi pracownie naukowe;
2) prowadzi zakłady specjalne i gospodarstwa rolne;
3) rozpowszechnia wyniki prac naukowych przez odczyty, kursy, wystawy, publikacje oraz wydaje czasopismo referatowe;
4) ogłasza wyniki badań oraz udostępnia korzystanie z zebranych materiałów naukowych;
5) śledzi postępy dotyczących rolnictwa badań i prac naukowych w kraju i za granicą;
6) współdziała w szkoleniu przyszłych pracowników w dziedzinie rolnictwa przez przyjmowanie praktykantów, wykonywujących prace dyplomowe lub doktorskie.

§ 4.

W zakresie dzialalności wymienionej w § 2 pkt 2) i 4) Instytut opracowuje program prac na okres nie dłuższy niż trzy lata.

Program prac w zakresie wymienionym w § 2 pkt 2) Instytut przedstawia Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, program zaś prac w zakresie wymienionym w § 2 pkt 4) — za pośrednictwem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych — również Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Program prac powinien obejmować zamierzony sposób ich prowadzenia oraz przypuszczalny czas wykonania.

§ 5.

Instytut składa Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych corocznie sprawozdanie z działalności oraz zamknięcia rachunkowo-kasowe. Sposób sporządzania i termin składania sprawozdań i zamknięć rachunkowych określi Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 6.

Prace, należące do zakresu działania Instytutu, prowadzone będą w wydziałach, działach, poddziałach, stacjach i zakładach.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w ramach budżetu może tworzyć i znosić wydziały, działy, poddziały, stacje i zakłady po wysłuchaniu opinii Rady Naukowej.

§ 7.

Organami Instytutu są: Dyrektor Instytutu, Rada Naukowa i Rady Wydziałowe.

§ 8.

Na czele Instytutu stoi Dyrektor, powołany na okres 3 lat przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Dyrektor Instytutu jest jednocześnie kierownikiem wydziału lub działu. Siedzibą urzędową Dyrektora Instytutu są Puławy.

§ 9.

Do zakresu działania Dyrektora należy ogólne kierownictwo Instytutem, a w szczególności:

1) reprezentowanie Instytutu na zewnątrz;
2) zwoływanie posiedzeń Rady Naukowej i kierownictwo obradami;
3) przedstawianie Radzie Naukowej spraw, wymagających jej uchwały, a w szczególności spraw, dotyczących zmiany lub uzupełnienia programu prac Instytutu;
4) wykonywanie zarządzeń Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych;
5) czuwanie nad przestrzeganiem statutu i regulaminów Instytutu;
6) czuwanie nad prawidłowym i celowym wydatkowaniem sum, przewidzianych w budżecie Instytutu;
7) czuwanie nad wykonywaniem uchwał Rady Naukowej;
8) przedstawianie Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych uchwał Rady Naukowej oraz wniosków, wynikających z tych uchwał;
9) przydzielanie na potrzeby poszczególnych jednostek organizacyjnych instytutu gruntów i pomieszczeń;
10) przedstawianie Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych wniosków w sprawach personalnych;
11) przyjmowanie i zwalnianie urzędników Instytutu w granicach, określonych zarządzeniem Ministra Rolnictwa

i Reform Rolnych, oraz wszystkich niższych funkcjonariuszów Instytutu;
12) wykonywanie nadzoru nad administratorem gospodarczym Instytutu i decydowanie w sprawach gospodarczych — na wniosek tego administratora;
13) załatwianie wszelkich innych spraw, nie zastrzeżonych Radzie Naukowej.

§ 10.

Dyrektor Instytutu powołuje na okres jednego roku dwóch zastępców spośród kierowników wydziałów lub działów. Dyrektor Instytutu może powołać dalszych zastępców po wysłuchaniu opinii Rady Naukowej i po uzyskaniu uprzedniej zgody Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 11.

Radę Naukową tworzą: Dyrektor Instytutu lub jego zastępca — jako przewodniczący oraz kierownicy wydziałów i działów.

W posiedzeniach Rady Naukowej mogą brać udział przedstawiciele Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Ministrowie ci powinni być zawiadamiani o każdym posiedzeniu Rady Naukowej z podaniem porządku obrad, na 7 dni przed posiedzeniem.

Nadto w posiedzeniach Rady Naukowej mogą brać udział, bez prawa udziału w głosowaniu, przedstawiciele kierowników poddziałów w liczbie nie przekraczającej połowy ogólnej liczby kierowników wydziałów, wybrani przez ogólne zebranie kierowników poddziałów oraz dwaj delegaci stałego personelu asystenckiego, wybierani corocznie przez ogół asystentów.

W obradach Rady Naukowej, dotyczących spraw gospodarczych Instytutu, bierze również udział administrator gospodarczy Instytutu.

Osoby, określone w ust. 3 paragrafu niniejszego, nie mogą brać udziału w obradach, dotyczących spraw personalnych Instytutu.

Rada Naukowa może wyłaniać komisje do samodzielnego załatwiania spraw gospodarczych.

§ 12.

Rada Naukowa jest powołana do czuwania nad rozwojem i ciągłością pracy naukowej Instytutu, nad utrzymaniem tej pracy na właściwym poziomie oraz do koordynowania prac poszczególnych jednostek organizacyjnych Instytutu.

Do zakresu działania Rady Naukowej należy w szczególności:

1) rozpatrywanie programów prac Instytutu, a zwłaszcza rocznych planów prac;
2) rozpatrywanie sprawozdań z działalności Instytutu, składanych Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych;
3) uchwalanie wniosków i wyrażanie opinii w sprawach dotyczących organizacji Instytutu oraz w innych sprawach, co do których statut niniejszy przewiduje opinię Rady Naukowej;
4) uchwalanie regulaminów Rady Naukowej;
5) wybieranie członków komisyj, powołanych do oceniania kwalifikacyj naukowo-twórczych kandydatów na stanowiska kierowników działów i poddziałów;
6) rozpatrywanie preliminarzy budżetowych Instytutu;
7) uchwalanie przyjęcia darowizn i zapisów na rzecz Instytutu oraz określanie przeznaczenia majątku, uzyskanego z tych darowizn i zapisów;
8) uchwalanie nabywania, obciążania i zbywania nieruchomego majątku Instytutu;
9) delegowanie przedstawicieli Rady Naukowej do Rady Nauk Ścisłych i Stosowanych i innych instytucyj naukowych;
10) wydawanie przepisów i regulaminów dla kierowników wydziałów, działów, poddziałów oraz zakładów Instytutu;
11) wyznaczanie sekretarza Rady Naukowej i redaktorów wydawnictw Instytutu;
12) rozpatrywanie innych spraw — na wniosek Dyrektora Instytutu.

Uchwały Rady Naukowej w sprawach wymienionych w pkt. 7 i 8 wymagają zatwierdzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 13.

Radę Wydziałową tworzą: kierownik wydziału — jako przewodniczący oraz kierownicy działów i poddziałów.

Do rozważania spraw, określonych w § 14 ust. 2, należy do udziału w Radzie Wydziałowej — z głosem doradczym — zapraszać: kierowników innych wydziałów, delegatów odpowiednich wydziałów szkół akademickich oraz wybitnych specjalistów poszczególnych dziedzin rolnictwa.

Nadto na posiedzeniach Rady Wydziałowej mogą być obecni — bez prawa przemawiania i głosowania — również inni członkowie personelu naukowego wydziału, zaproszeni przez kierownika wydziału.

§ 14.

Rada Wydziałowa ustala szczegółowy program prac wydziału, czuwa nad wykonaniem tych prac, koordynuje prace w działach i poddziałach, utrzymuje łączność z pracami pozostałych wydziałów oraz załatwia inne sprawy, dotyczące wydziału a wymagające kolegialnego rozważenia.

Przynajmniej raz do roku Rada Wydziałowa powinna zbierać się w celu ustalania ogólnego programu prac wydziału i rozważania spraw, wymagających utrzymywania łączności ze sferami rolniczymi, koordynacji prac wydziału z pracami innych instytucyj naukowych oraz zakładów szkół akademickich, jak również dostosowywania prac wydziału do bieżących potrzeb rolnictwa.

§ 15.

Kierownikiem wydziału, działu lub poddziału może być tylko osoba, posiadająca kwalifikacje naukowo-twórcze, stwierdzone w sposób, określony w § 16 statutu niniejszego.

§ 16.

Profesorowie szkół akademickich oraz pracownicy naukowi, którzy uzyskali w jednej ze szkół akademickich prawo wykładania (veniam legendi), będą uważani za posiadających kwalifikacje naukowo-twórcze, niezbędne dla objęcia stanowisk kierowników wydziałów, działów lub poddziałów w Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego.

Kwalifikacje naukowo-twórcze pracowników naukowych, będących kandydatami na stanowiska określone w § 15 — poza wymienionymi w ust. 1 — będą rozważane przez komisje w liczbie trzech członków, z których jednego wybiera Rada Naukowa Instytutu, dwóch zaś zaprasza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego spośród zwyczajnych lub nadzwyczajnych profesorów szkół akademickich. Członkami komisji winni być specjaliści gałęzi wiedzy, bliskiej zakresowi pracy tego wydziału, działu lub poddziału, którego kierownictwo ma być obsadzone.

Tryb postępowania przy ustalaniu kwalifikacyj naukowo-twórczych określi Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 17.

Kierowników wydziałów, działów i poddziałów mianuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych po wysłuchaniu opinii Rady Naukowej. Kierownik wydziału jest jednocześnie kierownikiem działu.

Rada Naukowa powinna przed wydaniem opinii o kandydatach na stanowiska kierowników działów i poddziałów zwrócić się do właściwych wydziałów szkół akademickich o opinię i — w miarę możności — dołączyć tę opinię do swej opinii.

Jeżeli Rada Naukowa nie wyrazi swej opinii w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wezwania, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może mianować kierownika wydziału, działu lub poddziału bez wysłuchania opinii.

§ 18.

Kierownik wydziału:

1) kieruje całokształtem prac wydziału i czuwa nad koordynacją prac poszczególnych działów i poddziałów;
2) reprezentuje wydział wobec organów Instytutu;
3) zwołuje posiedzenia Rady Wydziałowej, przewodniczy jej i czuwa nad wykonaniem jej uchwał;
4) załatwia sprawy administracyjne i gospodarcze wydziału.

§ 19.

Kierownicy działów mają swobodę w obieraniu systemu pracy naukowej; kierują oni powierzonymi im działami zarówno pod względem naukowym, jak i administracyjnym, stosownie do regulaminu, uchwalonego przez Radę Naukową na wniosek Rady Wydziałowej.

§ 20.

Kierownicy wydziałów i działów są odpowiedzialni za wykonanie tej części programu prac, która wchodzi w zakres specjalności wydziałów lub działów. Są oni również odpowiedzialni za należyte spełnianie obowiązków przez podwładnych im pracowników oraz za całość powierzonego im inwentarza.

§ 21.

Administratora gospodarczego Instytutu przyjmuje i zwalnia Dyrektor Instytutu po uzyskaniu uprzedniej zgody Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. Administrator podlega Dyrektorowi Instytutu.

Do zakresu działania administratora należą sprawy gospodarcze Instytutu, zarządzanie majątkiem, sprawowanie nadzoru nad gospodarką w zakładach, folwarkach i lasach, będących w użytkowaniu Instytutu, zawieranie umów w granicach upoważnienia danego przez Dyrektora Instytutu, opracowywanie sprawozdań rachunkowo-kasowych i gospodarczych oraz współ-

działanie w opracowywaniu preliminarza budżetowego Instytutu.

Administrator jest bezpośrednim zwierzchnikiem personelu kancelaryjnego i pomocniczego Instytutu i jego zakładów.

Stosunek administratora do spraw gospodarczych wydziałów, działów, poddziałów i zakładów określi regulamin, uchwalony przez Radę Naukową i zatwierdzony przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 22.

Kierowników stacyj i zakładów, jak również adiunktów i asystentów Instytutu mianuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek Dyrektora Instytutu.

Kierownicy stacyj i zakładów pełnią swe prace pod ogólnym kierunkiem kierownika wydziału lub Dyrektora Instytutu.

§ 23.

Funkcjonariusze Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego są funkcjonariuszami państwowymi.

(Monit. Pols. z 28.V.37 r. Nr. 119, poz. 181).

66.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 marca 1937 r.

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie instrukcji do klasyfikacji gruntów ornych dla podatku gruntowego.

Na podstawie art. 3 ust. (4) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1.

Wydaję załączone do niniejszego zarządzenia: instrukcję ogólną i instrukcje regionalne do klasyfikacji gruntów ornych dla podatku gruntowego*).

---

*) Instrukcje były dołączone do Monitora Pols. z dn. 11 czerwca 1937 r. Nr. 131. Cena numeru wraz z instr. — 1 zł.

§ 2.

Instrukcję ogólną stosuje się na obszarze całego Państwa, instrukcje zaś regionalne — na obszarze województw, dla których zostały wydane.

Instrukcje są uzupełnieniem przykładów Tabeli Klas Gruntów, stanowiącej załącznik do ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

W instrukcjach regionalnych zostały oznaczone: kategorie gruntów — literami dużymi, klasy — cyframi rzymskimi, rodzaje — literami małymi, typy — cyframi arabskimi.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a równocześnie traci moc zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 września 1935 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie instrukcji do klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Monitor Polski z 1935 r. Nr. 243, poz. 289).

Minister Skarbu *E. Kwiatkowski.*

(Monit. Pols. z 11.VI.37 r. Nr. 131, poz. 209).

67.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 24 kwietnia 1937 r.

o organizacji Rady Weterynaryjnej.

§ 1.

Powołuje się Radę Weterynaryjną, jako organ opiniodawczy — doradczy Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 2.

W skład Rady Weterynaryjnej wchodzą:

1) przedstawiciele akademickich szkół weterynaryjnych po dwóch od każdej szkoły,

2) dwaj przedstawiciele Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego wybrani przez Radę Naukową Instytutu spośród lekarzy weterynaryjnych,

3) sześciu przedstawicieli wybranych przez społeczne organizacje rolnicze, które Minister Rolnictwa i Reform Rolnych do tego upoważni,

4) dwaj przedstawiciele wybrani przez dobrowolne organizacje lekarzy weterynaryjnych, a w razie utworzenia samorządu lekarzy weterynaryjnych, przez ten samorząd,

5) lekarze weterynaryjni, których w liczbie nieprzekraczającej sześć osób zaprosi Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Nadto w zebraniach Rady Weterynaryjnej mogą brać udział z głosem doradczym dwaj przedstawiciele Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz po jednym przedstawicielu Ministrów: Spraw Wojskowych — z działu wojskowej służby weterynaryjnej, Opieki Społecznej — z działu służby zdrowia, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych.

§ 3.

Do zakresu działania Rady Weterynaryjnej należy:

1) opiniowanie programu prac weterynaryjnych,

2) zapoznawanie się ze sprawozdaniami państwowej służby weterynaryjnej z dokonanych prac i wydawanie opinii o tych pracach.

3) wydawanie opinii we wszelkich innych sprawach, które Minister Rolnictwa i Reform Rolnych podda zaopiniowaniu Rady Weterynaryjnej.

Opinie i wnioski Rady Weterynaryjnej nie mogą dotyczyć spraw wojskowej służby weterynaryjnej oraz spraw zawodowych lekarzy weterynaryjnych.

§ 4.

Zebrania Rady Weterynaryjnej zwołuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w miarę potrzeby, co najmniej jednak dwa razy do roku.

Zebraniom Rady Weterynaryjnej przewodniczy Minister Rolnictwa i Reform Rolnych lub wyznaczony przez niego zastępca.

Kadencja Rady Weterynaryjnej trwa dwa lata.

§ 5.

Rada Weterynaryjna może wyłaniać komisje dla przepracowania poszczególnych zagadnień. Zarówno Rada Weterynaryjna, jak i komisje mogą za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych powoływać rzeczoznawców.

§ 6.

Sposób prowadzenia obrad, powoływanie komisyj oraz organizację pomocy kancelaryjnej dla Rady Weterynaryjnej określi instrukcja Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Członkowie Rady Weterynaryjnej nie będący urzędnikami państwowymi lub samorządowymi otrzymywać będą zwrot kosztów podróży i diety w wysokości określonej przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 7.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Monit. Pols. z 23.VI.37 r. Nr. 141, poz. 233).

68.

INSTRUKCJA.
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 5 czerwca 1937 r.

w sprawie zasad postępowania przy udzielaniu zezwoleń, przewidzianych w ustawie o ograniczeniu obrotu nieruchomościami, powstałymi z parcelacji.

Na podstawie art. 9 ustr (2) ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o ograniczeniu obrotu nieruchomościami, powstałymi z parcelacji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 272), zarządzam co następuje:

§ 1. a) Przy udzielaniu zezwoleń, przewidzianych w art. 2 i 3, należy kierować się zasadą, aby gospodarstwo wiejskie nie utraciło przy uwzględnieniu miejscowych warunków cech samodzielnego warsztatu rolnego, zabezpieczającego w sposób trwały utrzymanie rolnika i jego

rodziny i zapewniającego należyty poziom gospodarowania.

b) Zbycie, podział lub wydzierżawienie gospodarstwa wiejskiego, o ile pociąga za sobą utratę cech samodzielnego warsztatu rolnego, zasadniczo może być dopuszczone tylko wówczas, gdy leży to w interesie publicznym (np. na działce ma być pobudowana szkoła, dom ludowy, zakład przemysłowy itp.).

§ 2. Udzielenie zezwolenia na zbycie, bądź wydzierżawienie całości gospodarstwa wiejskiego może nastąpić:

a) gdy nabywcą bądź dzierżawcą jest obywatel polski, nie karany sądownie za przestępstwo dezercji, bądź przeciwko Państwu Polskiemu, posiadający praktyczne przygotowanie do prowadzenia osobiście gospodarstwa rolnego i traktujący zawód rolniczy, jako główne źródło swego utrzymania;

b) gdy nabycie, bądź wydzierżawienie, nie zawiera warunków, które mogłyby spowodować trudności dla nabywcy lub dzierżawcy w utrzymaniu i prowadzeniu gospodarstwa na należytym poziomie. W szczególności przy sprzedaży, o ile sprzedawca pozostawia część swojej należności na hipotece, należy mieć na uwadze, by warunki spłaty tej należności nie były zbyt uciążliwe dla gospodarstwa, a przy wydzierżawieniu, by czas trwania stosunku dzierżawnego i wysokość tenuty nie prowadziły do dewastacyjnej gospodarki;

c) jeżeli wydzierżawienie następuje na skutek przejściowej niemożności osobistego gospodarowania przez właściciela, a spowodowanej ważnymi względami, np. choroba, powołanie na urząd publiczny itp.;

d) jeżeli sprzedaż lub wydzierżawienie jest zgodne z zasadami agrarnymi, zmierzającymi do właściwego rozmieszczenia ludności rolniczej w Państwie.

§ 3. Zbycie, bądź wydzierżawienie części gospodarstwa, jest dopuszczalne, gdy zachowane są wymogi § 2 i gdy część gospodarstwa, pozostająca przy dotychczasowym właścicielu, zachowuje cechy samodzielnego warsztatu rolnego, przy czym część zbywana lub wydzierżawiana:

a) bądź może stworzyć również samodzielny warsztat rolny,

b) bądź zostaje racjonalnie pod względem gospodarczym złączona z istniejącym drobnym gospodarstwem, uzupełniając go w granicach nieprzekraczających norm, przewidzianych w art. 50 ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

Powyższe postanowienia obowiązują w zasadzie również

przy podziale gospodarstwa (wyjście ze współwłasności) i stosują się do każdej, tworzonej przy podziale, jednostki gospodarczej, o ile miejscowe warunki lub uzyskanie kredytu na splaty rodzinne umożliwiają egzystencję członków rodziny wychodzących z gospodarstwa.

§ 4. Zezwolenie na obciążenie może być udzielone, o ile warunki udzielanego kredytu nie są zbyt uciążliwe, a uzyskiwany kredyt przeznaczony zostaje na cele gospodarczo uzasadnione, jak np. na inwestycje w gospodarstwie, spłatę współwłaścicieli, wyposażenie dzieci itp., a przy tym projektowane obciążenie łącznie z innymi już istniejącymi obciążeniami nie przekroczy możliwości płatniczych gospodarstw.

§ 5. Zezwolenie na powierzenie przez właściciela gospodarowania innej osobie może być udzielone tylko na ograniczony ściśle okres czasu, gdy ważne względy przejściowo uniemożliwiają właścicielowi osobiste gospodarowanie, jak np. choroba, powołanie na urząd publiczny, powołanie do służby wojskowej i tp. Powierzenie gospodarowania na pewien choćby dłuższy okres czasu dzieciom, bądź rodzicom właściciela, nie powinno być uważane za niewykonywanie obowiązku osobistego zagospodarowania.

§ 6. W przypadku, gdy gospodarstwo lub jego część jest obciążone na rzecz Skarbu Państwa (Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej) lub na rzecz Państwowego Banku Rolnego przy udzielaniu zezwoleń w myśl art. 2 i 3 winny być brane pod uwagę również interesy Skarbu Państwa (instytucji państwowej), jako wierzyciela, przy czym zezwolenie może być uwarunkowane spełnieniem określonych żądań (np. spłaty zaległości itp.).

§ 7. W zasadzie zezwolenie na zbycie całego lub części gospodarstwa może być udzielone dopiero po hipotecznym ujawnieniu prawa własności zbywcy.

W przypadkach jednak gospodarczo uzasadnionych można udzielić zezwolenia przed hipotecznym przepisaniem prawa własności na zbywcę — jeżeli prawo własności zbywcy i możliwość uzyskania przez niego — w każdej chwili — hipotecznego tytułu własności nie budzi żadnych wątpliwości.

§ 8. Jeżeli gospodarstwo jest położone w pasie granicznym (art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23.XII. 1927 r. o granicach Państwa — Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 11, poz. 83; vide również Monitor Polski Nr 96 z 1932 r.), to od dnia 1 lipca 1937 r. zezwolenie, przewidziane w art. 2 i 3 ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o ograniczeniu obrotu nieruchomościami, powstałymi z parcelacji, może być udzielone tylko z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia właściwego wojewody, przewidzianego w art. 13 cytowanego rozporzą-

dzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23.XII.1927 r. i w § 1 oraz 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22.I.1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 84).

§ 9. Zezwolenie na wzięcie udziału w licytacji może być udzielone, jeżeli kandydat odpowiada wymogom, określonym w § 2 p. a) i d).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych *Jul. Poniatowski.*

(Monit. Polski z 15.VI.37 r. Nr 134, poz. 220).

POZA WYŻEJ WYMIENIONYMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA:

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1937 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenie Publicznego, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 26 lutego 1926 r. do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. z 26.VI.37 r. Nr 47, poz. 364).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 czerwca 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1937 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła. (Dz. U. R. P. z 26.VI.37 r. Nr 47, poz 365).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 1937 r. o zwolnieniu od cła kukurydzy i końskiego zębu (Dz. U. R. P. z 26.VI.37 r. Nr 47, poz. 366).

Ustawa z dnia 22 czerwca 1937 r. o dodatkowym kredycie na rok 1937/38 na pomoc dla gospodarstw rolnych, dotkniętych klęskami żywiołowymi (Dz. U. R. P. z 30.VI.37 r. Nr. 48, poz. 370).

Instrukcja Ministrów: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów z dnia 15 czerwca 1937 r. o stosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych, zmienionego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) oraz z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340), (Monit. Polski. z 25.VI.37 r. Nr 143, poz. 238).

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 17 czerwca 1937 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz obręczy wiklinowych oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tych zaświadczeń (Monit. Pols. z 26.VI.37 r. Nr 144, poz. 239).

69.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. I R. R.

Nr Sc. R./0/310 z dnia 25 maja 1937 r.

w sprawie zwolnienia od państwowego podatku gruntowego gruntów objętych postępowaniem scaleniowym.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 1937 r. dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), uchylającym postanowienia art. 12 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 92, poz. 833) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 18 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 167) oraz wydaniem rozporządzenia wykonawczego z dnia 27.IV.1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250), Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu (pismo Nr D. V. 26605/3/37 z dnia 24.V.1937 r.) zarządza co następuje:

1) O istnieniu okoliczności przewidzianych w art. 2 pkt. 8 dekretu powiadamia urząd skarbowy właściwy starosta.

2) Zawiadomienia (wzór Nr 1) powinny być wysyłane do urzędu skarbowego indywidualnie dla każdego obszaru scalenia przynajmniej na 1 miesiąc przed rozpoczęciem półrocza roku podatkowego (kalendarzowego), a więc o ile chodzi o I-ą ratę (półrocze) najdalej do 1 grudnia roku poprzedzającego nowy rok podatkowy, — o drugą zaś — do 1 czerwca.

3) Do zawiadomienia (pkt. 1) dołącza się listę posiadaczy gruntów (wzór Nr 2), sporządzoną na podstawie rejestru przedscaleniowego, obejmującą tych uczestników scalenia, których część gruntów została włączona do obszaru scalenia z innej gromady (jednostki administracyjnej). O ile do obszaru scalenia włączone są wszystkie grunty danej gromady sporządzanie listy jest zbędne, gdyż te dane przesyłane są do urzędu skarbowego przy wykonywaniu przepisu art. 55 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 14 z r. 1936, poz. 134).

4) Z uwagi na przepis pkt. 8 art. 2 dekretu z dnia 4.XI. 1936 r., który dla gruntów osad objętych postępowaniem scaleniowym przyznaje zwolnienie od państwowego podatku gruntowego od półrocza, następującego po wyborze lub wyznaczeniu rady uczestników scalenia — należy wstrzymywać się, o ile nie zachodzi specjalna potrzeba, z powoływaniem rad uczestników scalenia, aż do czasu, gdy uruchomianie prac na gruncie będzie tego wymagało.

5) Datę wysłania zawiadomienia do urzędu skarbowego starostwa notują w księdze kontroli prac scaleniowych, dzieląc w tym celu rubrykę 43 (rubr. 48 w starej księdze) na dwie części: u góry data wymiaru opłat, u dołu zaś — data wysłania zawiadomienia do urzędu skarbowego o zwolnieniu od państwowego podatku gruntowego.

Jednocześnie Ministerstwo uchyla pismo okólne Nr. ScR./0/224 z dnia 29.VII.1933 r., dotyczące spraw omawianych w niniejszym zarządzeniu.

Dyrektor Departamentu.

L. Krawulski.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie oprócz Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego.

W z ó r 1.

Starosta . . . . . .

Nr . . . . dnia . . 193 . r.

Do

Urzędu Skarbowego

w

Zwolnienie od państwowego podatku gruntowego posiadaczy gruntów na obszarze scalenia wsi . . . .

Zawiadamiając w myśl § 82 ust. (2) rozporządzenia z dnia 27 kwietnia 1937 r .(Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250) o dokonanym wyborze / wyznaczeniu rady uczestników scalenia na obszarze scalenia wsi . . . . , proszę Urząd Skarbowy o zastosowanie zwolnienia od państwowego podatku gruntowego na podstawie art. 2 pkt. 8 dekretu z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593) na okres 3 lat, poczynając od I / II półrocza roku podatkowego 19 . . r. posiadaczy gruntów objętych wymienionym obszarem scalenia, a mianowicie: a) wsi . . . . b) zaść. . . . . . (itd. nazwy gromad) . . . .

Listę posiadaczy gruntów włączonych częściowo z innych gromad przesyłam w załączeniu.

Starosta.

Wzór 2.

Obszar scalenia . . . . , gmina . . . powiat . . .

LISTA POSIADACZY GRUNTÓW

podlegających zwolnieniu na przeciąg lat trzech od państwowego podatku gruntowego na podstawie art. 2 pkt. 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593) sporządzona na podstawie rejestru pomiarowego przedsc.

L. p.	Nazwisko i imię właściciela lub faktycznego posiadacza.	Posiada gruntów objętych scaleniem.		UWAGI
		ukazowych, nadziałowych i zaserwitutowych	gruntów dworskich	
1.	a) wieś			
	Bartosik Wincenty			
	itd.			
	b) kol.			
	Razem			

70.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. I R. R.

Nr Z. Ryb. III-4/10-37 z dn. 16 czerwca 1937 r.

w sprawie połowu węgorzy za pomocą przestawienia odpływów jezior .żakami.

W związku z pismem okólnym z dnia 14 maja 1935 r. Nr Z. Ryb. II-1/15-35 w sprawie ochrony ryb i raków (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr 6, poz. 51) uchyla się ustęp pierwszy i drugi pisma okólnego z dnia 31 marca 1933 r. Nr Z. Ryb. III-4/3/33 w sprawie połowu węgorzy za pomocą przestawienia odpływów jezior żakami (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr. 5, poz. 94).

Naczelnik Wydziału

E. Baird.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie (z wyjątkiem Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach) oraz Komisariat Rządu m. st. Warszawy.

71.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. BP. I-3/13 z dnia 21 czerwca 1937 r.

w sprawie referatów rolnictwa i reform rolnych w woj. lwowskim.

W częściowej zmianie zarządzenia Ministerstwa z dnia 6 grudnia 1933 r. Nr BP. A. IV-1/13 o terytorialnym zakresie właściwości komisarzy ziemskich (Dz. Urz. M. R. i R. R. z 1934 r. Nr 5, poz. 31) ustalam, jak następuje, siedziby i terytorialną właściwość referentów starostw do spraw rolnictwa i reform rolnych (komisarzy ziemskich) na obszarze województwa lwowskiego:

siedziba komisarza ziemskiego:	powiaty objęte właściwością komisarza ziemskiego:
Gródek Jagielloński	gródecki, mościski,
Jarosław	jarosławski, jaworowski,
Krosno	brzozowski, krośnieński,
Lwów	bóbrecki, lwowski, m. Lwów,
Łańcut	łańcucki, przeworski,
Przemyśl	dobromilski, przemyski,
Rawa Ruska	lubaczowski, rawski,
Rzeszów	kolbuszowski, rzeszowski,
Sambor	rudecki, samborski,
Sanok	liski, sanocki,
Sokal	sokalski, żółkiewski,
Tarnobrzeg	niżański, tarnobrzeski,
Turka	drohobycki, turczański.

Tym samym zostaje uchylone zarządzenie Ministerstwa z dnia 5 września 1936 r. Nr BP. XI-7/10 w sprawie podziału województwa lwowskiego na obwody komisarzy ziemskich (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr 12, poz. 101).

Minister: *J. Poniatowski.*

Otrzymuje P. Wojewoda we Lwowie.

72.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. P. XXIII. 4/2269/37 z dnia 9 lipca 1937 r.

w sprawie zamiany gruntów na cele Lasów Państwowych.

Wobec szczupłego zapasu ziemi państwowej, znajdującego się do dyspozycji na cele reformy rolnej, nie uważam za właściwe pozyskiwanie w drodze zamian, dokonywanych kosztem tego zapasu ziemi, gruntów prywatnych, potrzebnych dla wyrównania granic Lasów Państwowych (zniesienie enklaw i półenklaw).

O ile istnieje uzasadniona potrzeba wyprostowania granic leśnych, bądź zniesienia enklaw i półenklaw, to przy regulacji stosunków agrarnych, potrzeby te winny być wzięte pod uwagę pod warunkiem, że zużyty na ten cel zapas gruntów prywatnych, bądź państwowych, winien być zrekompensowany z przestrzeni leśnej, nadającej się po wylesieniu pod uprawę rolną. Wyznaczenie ekwiwalentu z gruntów podleśnych winno nastąpić w najbliższej okolicy, a jeżeli ze względów gospodarczych jest to niemożliwe, to nawet na terenie innych Dyrekcji Lasów, odpowiednich dla akcji osadniczej. Ta sama zasada obowiązuje przy rozdysponowaniu państwowych majątków rolnych.

Również w przypadkach zgłoszenia wniosków przez właścicieli gospodarstw drobnych, stanowiących kompleksy o gruntach nienadających się do wydatnej produkcji rolniczej o przyjęcie w drodze zamiany tych gruntów przez Skarb Państwa na zalesienie, wnioski te, o ile grunty zainteresowanych ze względu na swoją glebę, położenie, konfigurację i obszar nadają się do zaprowadzenia na nich gospodarstwa leśnego, mogą być załatwiane pozytywnie wyłącznie pod warunkiem przeznaczenia, jako ekwiwalentu zamiennego gruntów poleśnych, przydatnych pod produkcję rolniczą.

Minister *Jul. Poniatowski.*

Otrzymują: wszyscy PP. Wojewodowie i Naczelny Dyrektor Lasów Państwowych.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Tezy z wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego i Trybunału Kompetencyjnego.

Numer dzisiejszy zawiera tezy, stanowiące uzupełnienie zbioru, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym z dnia 15 września 1934 r. Nr 9, z dnia 15 grudnia 1934 r. Nr 12, i z dnia 15 sierpnia 1936 r. Nr 8 w dziale VIII-2. Sprawy wodne.

VIII-2. Sprawy wodne.

Ustawa wodna z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 62, poz. 574).

1) 3828/34 — 27.XI.1936 r. art. 2 i 4.

Według art. 2 ust. (1) ustawy wodnej wszystkie wody są publiczne o ile z mocy tej ustawy (art. 4) albo wskutek szczególnych tytułów prawnych nie stanowią własności prywatnej. Wobec tego spór o to, czy woda jest publiczna czy prywatna, jest z istoty swojej sporem o własność, a więc sporem o prawa prywatne. Do rozstrzygnięcia sporów o te prawa powołane są w myśl art. 2 kodeksu postępowania cywilnego sądy powszechne, o ile z mocy ustaw szczególnych nie są kompetentne inne sądy lub władze.

2) 7140/33 — 3.IV.1936 r. art. 47.

Z art. 47 ustawy wodnej wynika, że jeżeli z powodu zamierzonego użytkowania wody należy oczekiwać szkodliwego działania, wskutek którego zostałyby naruszone prawa osób trzecich, władzy wolno udzielić zezwolenia tylko pod warunkami zabezpieczającymi a określonymi w ust. (2) tegoż art. 47. (Ruch Prawniczy Nr 1 z 1937 r.).

3) 3431/34 — 27.XI.1936 r. art. 62 i 252.

Według art. 62 ustawy wodnej nadane prawo wodne, a więc i prawo utrzymane w mocy na zasadzie art. 252 tej ustawy, może być przedmiotem sporu sądowego.

4) 9818/33 — 28.IV.1936 r. art. 63 i 64.

Kompetencja Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawach cofnięcia uprawnienia wodnego do używania wody, jako siły popędowej dla młyna, nie jest w myśl art. 4 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. (poz. 479 Dz. Ust.) wyłączona z tego powodu, że celem powyższego cofnięcia są względy żeglugi.

5) 10736/32 — 26.II.1936r. art. 64 ust. (2).

Przyznane w art. 64 ust. (2) ustawy wodnej uprawnienie do zmuszenia przedsiębiorcy, aby bez odszkodowania wykonał roboty, potrzebne do usunięcia szkodliwych skutków urządzenia zakładu wodnego, albo aby je całkiem usunął, mają także zastosowanie do wypadków wygaśnięcia uprawnienia wodnego w inny sposób, o ile specjalne przepisy nie stanowią inaczej. (Teza). (O. P. A. 1587/36).

6) 1077/34 — 11.V.1936 r. art. 65.

Pominięcie przez władzę wodną w zaskarżonym orzeczeniu kwestii potrzeby osadzenia conajmniej jednego znaku wodnego w myśl art. 65 ustawy wodnej, narusza przepis tegoż artykułu i podlega uchyleniu jako niezgodne z prawem.

7) Tr. Komp. 9/32 — 24.II.1933 r. art. 72.

Nie należy do drogi sądowej żądanie obniżenia poziomu wody przy młynie, zbudowanym na wodzie publicznej po wejściu w życie ustawy wodnej z 19 września 1922 r. poz. 574/ 28 Dz. Ust. (O. P. A. 815/34).

8) 3828/34 — 27.XI.1936 r. art. 187.

Art. 187 ustawy wodnej nie uzasadnia kompetencji władz administracyjnych do rozstrzygania spraw wodnych o charakterze prywatno-prawnym. W sprawach prywatno-prawnych jest kompetencja sądu regułą, kompetencja zaś władz administracyjnych wyjątkiem a wobec tego ta ostatnia kompetencja może być uznana, gdy zostanie ustanowiona w sposób nie budzący żadnej wątpliwości. Gdyby przyjąć, że zawarte w art. 187 słowa „we wszystkich sprawach wodnych" dotyczą każdej sprawy wodnej niezależnie od tego, czy ona opiera się na prawie prywatnym czy też publicznym, to powstałaby rozbieżność między tym przepisem a wnioskiem wynikającym z art. 62 ust. (1), art. 198 ust. (3) 201 p. 2 i 203 ust. (2) ustawy wodnej, że prawodawca nie wyklucza kompetencji sądów powszechnych do rozpatrywania kwestyj prywatno-prawnych i traktuje jej istnienie jako rozumiejące się samo przez się. Uznać wobec tego należy, zwłaszcza ze względu na tytuł umieszczony pod art. 187 i ze względu na łączność tego artykułu z art. 186 i 185, że celem art 187 jest tylko rozgraniczenie kompetencji między władzami administracyjnymi w sprawach wodnych, nienależących do kompetencji sądów.

9) 8117/33 — 24.XI.1936 r. art. 195.

Art. 195 ustawy wodnej postanawia wprawdzie w ustępie (3) w zdaniu ostatnim, że wezwanie na rozprawę winno być doręczone przedsiębiorcy i osobom interesowanym przynajmniej

na 8 dni przed rozprawą, ale nie tylko nie zawiera klauzuli o nieważności postępowania, przeprowadzonego z pominięciem tego przepisu, ale w ust. (4) przewiduje w stosunku do interesowanych, którym nie doręczono wezwania przynajmniej na 8 dni przed dniem rozprawy, inne skutki prawne tego zaniedbania, a mianowicie pozostawia im drogę prawa do wniesienia zarzutów, wynikających z prawa prywatnego.

10) 8117/33 — 24.XI.1936 r. art. 198 p. 2.

Okoliczność, że znawca techniczny na rozprawie nie wskazał w swej opinii wyraźnie na ujemne skutki projektowanych robót — nie może być powodem zastosowania przez pozwaną władzę art. 101 lit. e) rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym. Art. 198 p. 2 nakłada bowiem na znawcę technicznego obowiązek zaopiniowania jedynie zarzutów, podniesionych przeciw przedsiębiorstwu, sposobowi jego prowadzenia, przeciw udziałowi poszczególnych interesowanych, jakoteż przeciw zamierzonym wywłaszczeniom albo służebnościom.

11) 3454/33 — 12.XI.1936 r. art. 203.

Opinia znawcy technicznego stanowi dostateczną podstawę faktyczną dla uzasadnienia stanowiska prawnego władzy w sprawie wywłaszczenia.

Postanowienia ustawy wodnej nie przewidują możności uzależnienia wywłaszczenia, uzasadnionego po myśli art. 203 tej ustawy, od wyniku badania stosunków ekonomicznych właścicieli wchodzących pod uwagę gruntów.

12) 3431/34 — 27.XI.1936 r. art. 252 ust. (1) i (2).

Według ust. (1) i (2) art. 252 ustawy wodnej uprawnienia, przysługujące przy wejściu w życie tej ustawy a utrzymane w mocy tym przepisem, obejmują, między innymi, także prawa użytkowania wody płynącej w jeden ze sposobów, wymienionych w art. 45. Skoro więc ten artykuł zalicza do sposobów użytkowania wód pod punktem 5 także budowę mostów i kładek, przyjąć należy, że art. 252 dopuszcza również utrzymanie w mocy istniejących przed wejściem w życie tej ustawy praw do utrzymania tego rodzaju urządzeń.

Tezy z wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Podany w Nr 9 z 1934 r. oraz w Nr 12 z 1935 r. Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych podział rzeczowy tez z wyroków Sądu Najwyższego i Najwyższego Trybunału Administracyjnego uzupełnia się działem: XIII. Rybołówstwo.

XIII. Rybołówstwo.

Ustawa z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 357).

1) 7285/34 — 8.III.1937 r. art. 8 — 12.

Przepisy art. 8 — 12 ustawy o rybołówstwie w niczym nie ograniczają zastosowania postanowień tejże ustawy o obwodach rybackich i o ich wydzierżawianiu do osób, uprawnionych do rybołówstwa z tytułu służebności, nabytej przed wejściem w życie wymienionej ustawy.

Ponadto wyżej wymienione przepisy nie przewidują obowiązku władzy, wydzierżawiającej obwód rybacki, porozumienia się z użytkownikami w kwestii utworzenia obwodów rybackich lub ich wydzierżawienia, przy czym zaznaczyć należy, że obie te czynności władzy nie posiadają charakteru wywłaszczenia interesowanych z ich uprawnień.

2) 7201/34 — 8.III.1937 r. art. 30 i 33.

Pogląd skarżącego, że art. 30 i 33 ustawy o rybołówstwie odnosić się mogą tylko do tych właścicieli rybołówstwa, którzy zgodzili się na włączenie ich obszaru wód do obwodu rybackiego, nie jest trafny, gdyż nie znajduje oparcia w postanowieniach ustawy o rybołówstwie. Skoro bowiem w myśl art. 20 ust. (1) wyżej wymienionej ustawy wszystkie przydatne do rybołówstwa wody otwarte mają być objęte obwodami rybackimi, a ustawa żadnych wyjątków w tym względzie nie przewiduje, zastosowanie zarówno tegoż art. 20, jak i art. 30 i 33 jest niezależne od zgody właściciela na włączenie jego obszaru wody do obwodu rybackiego.

3) 7285/34 — 8.III.1937 r. art. 92.

Z postanowienia art. 92 ustawy o rybołówstwie wynika, że z chwilą wprowadzenia obwodów rybackich uprawnieni do rybołówstwa tracą z woli ustawodawcy możność wykonywania przez siebie lub swoich rybaków rybołówstwa, przy czym do uprawnionych, o których w tym przepisie mowa, wobec braku bliższego ograniczającego wyjaśnienia, zaliczyć należy tak właścicieli rybołówstwa z art. 7, jak i osoby, wskazane w art. 9, a więc także osoby, posiadające prawo służebności rybołówstwa.

4) 7201/34 — 8.III.1937 r. art. 92.

Z postanowienia art. 92 ustawy o rybołówstwie wynika, że istnienie uprawnienia do rybołówstwa na pewnym obszarze wody otwartej nie stoi bynajmniej na przeszkodzie wprowadzeniu tamże obwodu rybackiego, przewidzianego artykułami 19 do 21

odnośnie wszystkich wód otwartych bez wyjątku, oraz, że z chwilą wprowadzenia obwodu rybackiego ustaje ipso iure możność uprawnionych do rybołówstwa do jego wykonywania na obszarze, do którego odnosi się uprawnienie, z jedynym wyjątkiem, określonym w art. 36, przy czym jednak wyjątek ten polega nie na wyłączeniu danego obszaru z podziału na obwody, lecz na zwolnieniu z obowiązku wydzierżawienia, który poza tym dotyczy wszystkich obwodów rybackich.

5) 7125/34 — 9.II.1937 r. art. 93.

Umowa o dzierżawę rybołówstwa wpisana do księgi hipotecznej jest zwykłą umową o dzierżawę, gdyż art. 93 ustawy o rybołówstwie nie czyni żadnej różnicy między umowami zahipotekowanymi a niezahipotekowanymi.

WARSZAWSKIE ZAKŁADY GRAFICZNE, WILCZA 60, TELEFON 8-93-47.